

ni res!) 100.000 Ogrov preliva a svojo kri, a vendar se ne boré niti za-se niti za svojega kralja. Ali so nas morebiti napadli Mohar medani? (Klici: Ne!) Tudi ni mammo od Evrope niti našega brezpogojnega mandata. Andrassy je izjavil, da „neče biti žandar Evropi“, a si je že vendar dal napraviti žandarsko obleko. Tudi Tisza se je izrekel, da nihče ne misli na okupacijo. (Klici: Proč z Andrassyem in Tiszom!) V Moskvi, Belemgradu in na Crstinji se hvalisajo, da sedanja politika je politika vladne večine. Ne, mi, ki nismo Avstrijanci, ne želimo Bosne niti Hercegovine. Andrassyu so Rusi prijatelji, nam sovražniki; on naj oskrbi Bosni in Hercegovini podoben položaj, kakor so to storili Rusi Bolgariji; on naj ji osvobodi, da bodete naši zaveznici, a ne Ruski ter v varstvu naše monarhije. Andrassy naj nam zagotovi ugodnih železničnih zvez in narodno-gospodarstvenih koristi zaradi naših razmer do teh dežel in naj tako ukrene, da bodeta protitežji Srbiji in Črnigori. Da se to doseže, naj bi se sklenila s Turčijo konvencija. Za tem govorom se probudi več minut dolgo divje kričanje in silno oporekanje zbornice. Eötvös želi govoriti, a ne more dobiti besede. Z največjo težavo se posreči Helfyju, da za trenotek ustanovi mir in Helfy potem prebere pritrtilne brzrojave Szegedinskih pristašev najskrajnejše levice in szenteske mladine. Naposled se posreči Simonyiju, da more govoriti. On utemeljuje drugi del resolucije, katera zahteva, da se ministerstvo zatoži, in razpravlja na dolgo in široko Pariško pogodbo. Njegov načrt, boljše rečeno skazi-načrt dogodkov, kateri so se od takrat vršili, omenja tudi agitacijskih sredstev predprežnih dogodkov in z jako dražljivimi in znižajočimi izjavami proti vladi jej daje najmočnejšo zausnico, trdeč, da, kar nista mogla ne Metternich ne Bach, namreč deželo osiromašiti in pokatoličiti, bode storil protestantski Tisza. Tudi poročevalca vnanjih zadev v delegacijah, dr. Falka, natolcuje Simonyi in nujno zahteva obtožbe ministrov.

Zopet se je vzdignil surov krik, namešan z „eljen“-klici, kateri se ni hotel poléči, ampak se je še hujše razvnel, ko je stopil poslednji govornik Csillag na oder. Ko je zopet Helfy, prebravši brzrojavo o pritrtilu mnogih Veszprimskih mestjanov, nekoliko pomiril množico, se je dala socijalnemu demokratu Csillagu beseda. Ta je prav divjal proti vladi in množica je kričala „proč s Tiszom, proč z Andrassyjem.“ — n.

Iz Bosne in Hercegovine. Naš presvitli cesar pač še ni imel tako veselih vezil za rojstni dan in imendan svoj, kakor mu je letos podal Filipovič iz Bosne. Za rojstni dan (18. avgusta) mu je dan pozneje naznanil, da so njegove hrabre vojne čete vzele glavno mesto Bosne — Sarajevo, za god, 4. dne t. m., pa ga je že razveselil s poročilom, da je vsa Bosna in Hercegovina že vzeta in v Avstrijskih rokah. Ta dan namreč so zasedli naši zadnjo in skoro najvažnejšo trdnjavo Bosne — Višegrad, brez boja, ker so ustajniki zbežali, popustivši vse obilno vojno orodje in svoje šotore; isto tako so vzeli Goraždo in Čajnico. S tem je mohamedanska ustaja zadušena po vsi Bosni, po vseh mestih se je obhajala že god našega cesarja ne le po katoliških in pravoslavnih cerkvah, tudi mohamedanci so prišli k Filipoviču in drugim Avstrijskim poveljnikom prosit, naj bi sporočili našemu cesarju, da zanj molijo. Cesar je na sporočilo Filipovičevo dal odgovoriti z zahvalo vsem poveljnikom za umno vodstvo, vojakom pa za hrabrost, ki so jo v težavnem boju veseskozi kazali; ob enem je na blagohotno znanje vzel izraze vdanosti krščanskih in mohamedanskih prebivalcev

ter izrazil nado: da se z dném njegovega godu (4. oktobra) prične nova doba miru in blagostanja po poseдени deželi.

Res, veliko je storila naša armada v kratkem času. Pri vseh obilnih nepopisljivih težavah, v vednem boju z vremenom, pomanjkanjem in ljutim sovražnikom je v kratkem času zasedla skoro 1000 štirjaških milj neznane jej zemlje, po kateri si je morala pota še le delati. Iz začetka ni šlo vse po volji, prerilo se je morda še preveč drage krvi; a ko je padla glava, Sarajevo, potem so zgubili mohamedanski ustajniki pogum in tako so brez posebnih težav, deloma celo brez boja, zasedli naše glavne trdnjave: Bjelino, Zvornik, Goraždo, Fojnico, Livno, Klobuk in Višegrad. Pri tem se ne sme pozabiti, da so krščanske čete pod poveljnistvom župnika Mušica, Babića. i. dr. jim izdatno pomagale trebiti goščave in gorovje, tako da so ustajniki, kar jih ni poginilo ali ušlo, podali se. Zdaj, ko je, kakor se iz Sarajeva poroča, vjet tudi glasoviti glavlar ustajnikov, strašni „hadži“ Loja, se podaja vse, razoroževanje je veseskozi dovršeno in Turki in kristjani so sklenili mir med sabo. Po tem, kar se je po trdnjavah našlo orožja, streljiva in živeža, bi se bili Turki lahko še dolgo branili, če bi jim ne zmanjkalo poguma. Tako so našli naši samo v Zvorniku 48 topov. Ker zdaj naše čete povsod prijazno sprejemajo, je nadjati se, da za Bosno ne bo več tekla kri. — Turška trdnjava Kolašin se je tudi 4. t. m. podala Črnogorcem. — O kaki pogodbi med Avstrijo in Turčijo zaradi Bosne, katere smo se bali, tudi zdaj ni nobenega govora več, kakor vladni Dunajski listi poročajo.

Turška vlada misli svojim zastopnikom pri Evropskih vladah razposlati pritožbo zoper Avstrijo, češ, da njeni vojaki preveč nečlovesko ravnajo z mohamedanci in naj bi se Avstrijske čete vstavile, dokler bi ta reč ne bila razmotana.

Notranja organizacija zasedene dežele tudi lepo napreduje. Po uradih nastavljajo se večidel Slovani, kar je čistonaravno in znamenje, da se Bosne ne misli niti ponemčinititi pomagjariti. V Sarajevu izhajajoči uradni list pretresa že vprašanje, s katero deželo bi se združila Bosna, in je te misli, da bo najbolje, če se združi s Hrvaško. Telegrafni in poštni uradniki, ki so bili skonca vsi le Magjari, se zamenjujejo s Slovani in tudi Slovencev je že več dol odšlo, isto tako veliko žandarjev iz Českega. — Ker je vojaško delo do malega že dokončano, se sliši, da se imajo rezervni polki vrniti domu. Zavaljo hrabrosti je bilo veliko število vojakov odlikovanih z medalijami. — Baron Jovanovič je za svojo samostojno vojevanje v Hercegovini dobil posebno priznanje od cesarja in misli se, da je prihranjen za kako više mesto.

S temi piščalkami miru pa se slabo vjema telegram generala Zacha iz Zavalj, ki poroča, da se je general Rheinländer 6. t. m. pri Pečah (blizo Bišča) moral boriti z močnimi četami ustajnikov; boj je bil srečen a zgube vendar precejšne, okoli 170 mož, med njimi celo 1 obristleitnant in več drugih častnikov. Drugi dan se je bitva nadaljevala, izid pa še ni znan. To so gotovo razpodene čete, ki so se zopet v Krajini zbrale.

Žitna cena

v Ljubljani 5. oktobra 1878.

Hektoliter v nov. denarji: pšenice domače 7 fl. 10. — banaška 10 fl. 49. — turšice 6 fl. 20. soršice 6 fl. 80. — rži 6 fl. 34. — ječmena 5 fl. 63. — prosa 7 fl. 3. — ajde 5 fl. 85. — ovsa 3 fl. 41 kr. — Krompir 2 fl. 50. 100 kilogramov.